

Jussi Siirilä

Suhe

Mie olen paska ihminen. Mie olen toivoton mulukku, enkä mie tiä kettään yhtä surkiaa tunaria näilä kulumila.

Niin mie saatana pilasin senki suhteen! Mie säikytn Anita. Voi helevetin helevetti! Mie tehin taas sen virheen, että mie kiirehin liikaa. Vaikka mie kuinka sitä tolukutin kotona ittelleni, että nyt sie Aimo et häsyä tätä suhetta pilale niinko aina ennen, vaan sie etenet pikkuhilijaa Anita määrämäsä tahisa, niin silti mie vittupää menin ja töräytin net typeryyet!

Saatana mie olen kohta kolomenkymmenen ikänen karpaasi, enkä mie vieläkään tiä mistään mittään! Mie olen Kieppijärven suurin molopää. Mie olen niin onneton nykijä, että miut mainitaan seuraavasa Kuinesin Ennätysten kirjasa.

Anitan ja miun suhehan alako siitä ko Anita pääsi kylile Sivaan hommiin elokuusa. Kyllähän mie Anita tunsin jo peruskoulusta, mutta en mie sen kansa ollu ikinä jutellu.

Mie istuskelin kotona mökisä melekein koko ajan sillon elokuusa ko mie olin juuri heinäkuusa taas tuhonnu yhen suhteen ja mie olin pahasa morkkiksesa. Mie olin niin tuskasa, että mie istuin monta viikkoa keittiön pöyäsä ja kattelin ikkunasta pihale. Välilä emäntä kokkasi miule sapuskaa, ja sitten mie taas kattelin ikkunasta pihale. Mie olisin kai nääntyny näläkään jos mie olisin ollu yksin.

Ko mie alakoin kuukauen päästä pikkuhilijaa toipumaan, niin mie huomasin, että Anita kuluki siitä meän mökin ohi aamula ja iltapäivälä.

Mie rakastuin.

Se oli Anita aina ollu helevetin hyännäkönen tyär, mutta nyt mie sen vasta oikein kunnola hoksasin. Mie olin ko tuleasa. Mie menin taas ihan sekasin. Mie olin aina hyvisä ajoin passisa ikkunan luona, että mie varmasti näkisin Anita.

Meni melekein kolome viikkoa ennen ko mie uskalsin mennä ulos ja puhua Anitaalle. Mie olin joka päivä aivan raivona itelleni ko mie olin niin surkia pelekuri. Yhtenä iltapäivänä mie sitten kehitin itteeni niin mahottoman uhon ja rohkeuen, että mie menin ulos ja tervehin sitä.

Anita hymyili ja sano, että terve Aimo.

Mie olin aivan lukosa. Mie vaan kattelin sitä perkeleen hölömö ilime naamala.

Onneksi Anita alako kyselemään miulta kaikenlaisia, ja mie niinko alakoin vappautumaan. Se oli aika heleppoa ko miun piti vain vastaila ja kysyä sitten samat asiat Anitaalta.

Mie lähin kävelemään sen mukana. Met juttelimma koko ajan. Tai mie siis vastailin Anita kysymyksiin. Mie saatoin sen tienhaaraan asti, ja siinä met poltimma tupakit. Sitten met toivotimma hyät illanjatkot ja lähimmä tahoillemme.

Seuraavana yönä mie en saanu unta lainkaan. Mie kierin petisä ja mietin Anitaa. Mie kävin yhä uuestaan pääsä läpi kaikki mitä mie olin sanonu Anitaalle ja mitä Anita oli sanonu miule. Mie muistin kaikki Anita ilimeet ja kaikki kohat, joissa mie mielestäni olin laukassu jotain tyhymää. Niitä kohtia mie harmittelin ja noiuin ittiäni katkerasti.

Aamula mie olin tikkana tielä jo tuntia ennen ko Anita tuli siihin meän kohale. Ko mie näin se tulevan, niin mie sain aivan ko sähköiskun ja mie alakoin hikkoila aivan tolukuttomasti.

Mie olin taas alusa ihan sokisa ja tönkkinä, mutta aika pian mie rauhotuin ja alakoin vastaila sille. Mie saatoin Anita kaupale asti. Met poltimma tupakit siinä Sivan pihala. Sitten mie toivotin Anitaalle hyää työpäivää ja lähin takasin.

Niin met tapailimma melekein kaheksan viikkoa. Mie saattelin Anitaa joka päivä. Yhteen väliin mie olin kamalasa räkätauisaki, mutta silti mie lähin Anitaa vastaan. Mie olin sillon niin pahasa kuumeesa että mie luulin, että mie keikahan nurin siihin Sivan pihale. Kai mie juttelinki aivan höpöjä, mie en muista siitä juuri mittään.

Jotenki miun sisälä kiehu ja puluppusi koko ajan. Mie olin aivan ko joku toinen ihminen. Mie paloin niinko isomala liekilä ko mitä ylleensä.

Mie olin koko ajan varma miun omista tunteista Anitaa kohtaan. Miehän rakastin sitä. Mutta mie en saattanu tietää Anitan tunteista. Mie yritin luvia kaikki mahdolliset merkit, sanat ja ilimeet, ja niitä mie tulukittin ittekseni kotona. Välillä mie olin varma, että Anita tuntee kuten mie, ja välillä mie olin varma, että se nauro miule sielä Sivasa muitten ämmien kansa. Sillon mie aina menin aivan ko pössiksi ja miun hääty mennä pellole viskomaan vareksia kivilä.

Pikkuhilijaa mie alakoin tuskastua siihen saattelemiseen ja tupakin polttamiseen. Mie halusin kertoa Anitalle miun tunteista, ja miun oli pakko saaha tietää mitä Anita miusta aatteli. Vaikka kyllähän mie tiesin, että nyt mie tehen tyhymästi jos mie en piä päätä kylymänä. Mie tolukutin ittelleni joka päivä, että elä Aimo hosu tässä asiasa.

Sitten mie sen kuitenkin tehin.

Met olimma kaupala ko mie sen määkäsin. Met olimma jo polteltu, ja Anita oli kohta lähösä sisäle. Miun pää oli ko pyörremyrskysä, enkä mie ollu oma itteni. Mie varmaan näytinki aivan ouolta. Miun oli pakko puhua.

Mie kysyin Anitalta, että onko meillä nyt suhe.

Heti ko mie sen sanoin niin mie vannoin, että mie tapan itteni heti ko pääsen kotia.

Anita katto miua ko miula ois vettä kengäsä. Ei se sanonu mittään, mutta sen katseen mie muistan aina. Mie muistan sen hetken muutenki helevetin tarkkaan. Se oli ko ois koko maailma pysähtyny.

Sitten Anita juoksi kissan näkösenä sisäle, ja mie luulen että se piätteli naurua.

Mie lähin kotia. Ja kotona mie olen pysyny sen jäläkeen, enkä mie aio täältä enää mihinkään lähtyä.